

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S. N. a. s.**, X., L. M., IČO: X., zastúpeného JUDr. E. M., advokátkou V., L., proti žalovanému: **S., a. s., C., B.**, IČO: X., o zaplataenie 5 407 969,82 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 49Cb/59/2000, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Ob0/107/2010-702 zo dňa 31. 05. 2011, právoplatného dňa 22. 06. 2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 49Cb/59/2000-606 zo dňa 11. 03. 2010, rozhodujúc vo veci v intenciách zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5 407 969,82 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že v intenciách odvolacieho súdu zisťoval kedy a v akej sume boli poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi. Z takto doplneného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný jednoznačne nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov VÚB banky právnomu predchodcovi žalobcu. Otvorením úverového účtu klientom tak, ako to uvádza aj informácia z VÚB, a. s., B., zo dňa 16. 02. 2010, mal za

potvrdené predchádzajúce zistenie, že úver podľa úverovej zmluvy č. 13 a úverovej zmluvy č. 237 nebol žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi, nikdy reálne poskytnutý. Z toho vyvodil, že žalovanému prijatím plnenia v sume 162 920 499,- Sk od žalobcu vznikol podľa ustanovenia § 132 Hospodárskeho zákonníka neoprávnený majetkový prospech. K uplatnenej námietke premlčania prvostupňový súd uviedol, že táto bola riešená v rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 09. 2005 a preskúmaná v rámci odvolacieho konania, a jeho záver, v nadväznosti na záver obsiahnutý v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 06. 2009, nebol spochybnený. Uznal preto právny nárok žalobcu za oprávnený.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 OSP tak, že zaviazal neúspešného žalovaného zaplatiť úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v sume 579 314,67 eur.

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1Ob0/107/2010-702 zo dňa 31. 05. 2011, právoplatným dňa 22. 06. 2011, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdil podľa § 219 OSP ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP tak, že k ich náhrade zaviazal neúspešného žalovaného voči úspešnému žalobcovi v sume 22 501,- eur.

Odvolací súd, stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, procesne vytkol prvostupňovému súdu stručnosť rozsudku. Na margo jeho stručnosti však dodal, že s prihliadnutím na dĺžku konania a prejednávanie veci viackrát prvostupňovým súdom v dôsledku zrušenia jeho rozsudku odvolacím i dovolacím súdom, pokiaľ dôsledne zainteresovaní na tomto spore poznali obsah spisov a listinné dôkazy, nespôsobili ani jeho stručné odôvodnenie nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. Odvolací súd pri rešpektovaní ustanovenia § 212 ods. 1 OSP zosúladil dôkazy, vyhodnotil ich, a vyvodil právny záver, berúc do úvahy odvolanie žalovaného. Nutnosť vyvodenia právneho záveru na základe rozsiahleho odôvodnenia, odôvodnil odvolací súd tým, že toto bolo možné za terajšieho stavu konania len tak, že počnúc samotným návrhom vyhodnotil dôkazy, na ktoré sa odvoláva žalobca, v konfrontácii s právnymi názormi odvolateľa.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalovaný. Dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu. Prípustnosť dovolania odvodil z ustanovenia § 238 ods. 2 OSP (odvolací súd sa odchýlil od právneho

názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci). Dôvody dovolania vymedzil v štyroch bodoch tvrdiac, že: 1. pre nesprávny právny názor súdu ohľadne podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci bol žalovaný vylúčený z realizácie svojich procesných práv a týmto nesprávnym postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, 2. odvolací súd vyhodnotil nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní ako dôvodný z iných dôvodov ako odvolací súd v pôvodnom konaní, dovolací súd v konaní o dovolaní, druhostupňový súd v konaní o zrušení rozhodnutia a prvostupňový súd v konaní po zrušení rozhodnutia, pričom žalovaný má za to, že týmto postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, 3. odvolací súd sa odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, 4. konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dôvodnosť dovolania preto vzhliadol v ustanoveniach § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP.

Argumentácia dovolateľa o prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 2 OSP spočíva v jeho tvrdeniach, že do súdneho spisu založil rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, „kde boli riešené totožné právne otázky“, a odvolací súd vydal rozhodnutie „bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami“. Ďalej dovolateľ úvodom bodu 4 svojho dovolania poukazuje na § 243d ods. 1 OSP, pričom v ďalšom texte spochybňuje hodnotenie dôkazov odvolacím súdom, a záverom konštatuje, že: „Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval právny názor dovolacieho súdu“.

Dovolacím petitom sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v sume 66 387,- eur za zaplatený súdny poplatok za dovolanie.

K dovolaniu sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 26. 08. 2011. Rozobratím jednotlivých dôvodov dovolania uvádzaných dovolateľom, zaujal stanovisko, že v danom prípade nie je daný žiaden z prípadov, kedy je dovolanie prípustné. Vyhodnotil dovolanie ako zmätočné. Žiadal preto dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorého člen za neho konajúci má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti

ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v nadväznosti na § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP, ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených rozhodnutí. Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 OSP.

Dovolateľ odvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 ods. 2 OSP tvrdiac, že odvolací súd sa odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Dovolací súd sa, v prípade tvrdenej prípustnosti dovolania z ustanovenia § 238 ods. 2 OSP, stotožňuje s názormi žalobcu obsiahnutými vo vyjadrení k dovolaniu, ktoré korešpondujú so skutočnosťami vyplývajúcimi zo spisového materiálu, a z identických dôvodov nevzhliada prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 2 OSP. Na margo dovolateľových tvrdení, že do súdneho spisu založil rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, „kde boli riešené totožné právne otázky“, a odvolací súd vydal rozhodnutie „bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami“,

je žiaduce ozrejmiť, že rozhodnutia doložené do predmetného súdneho spisu žalovaným nie sú rozhodnutiami v tejto konkrétnej súdnej veci, ale jedná sa o rozhodnutia vydané v iných veciach. Keďže prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 2 OSP spočíva v porušení ustanovenia § 243d ods. 1 veta druhá OSP, pojednávajúceho o záväznosti právneho názoru súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, argumentácia rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 2 OSP. Navyše, uplatnená prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 trpí značnou mierou zmätočnosti. Dovolateľ totiž na rôznych miestach dovolania spája navzájom nesúvisiace veci (spochybnenie hodnotenia dôkazov zo strany odvolacieho súdu s neakceptovaním právneho názoru dovolacieho súdu). V tejto súvislosti je nutné uviesť, že dovolací súd rozhodoval v tejto veci len raz, a to rozsudkom č. k. 1ObdoV/66/2007-509 zo dňa 29. 09. 2008, v ktorom konštatoval nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť temporálne skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. V tomto zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nevyslovil dovolací súd žiadny záväzný právny názor. Dovolací súd naopak na strane 18 svojho rozhodnutia konštatoval, že práve kvôli arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti časovo skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu nemôže zaujať komplexnejší právny názor. Z toho je zrejmé, že ak dovolací súd nevyslovil vo svojom rozhodnutí žiadny právny názor, neexistuje ani žiadna viazanosť odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu, a preto logicky nemôže byť dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 238 ods. 2 OSP.

Podanie dovolania v tejto veci by bolo prípustné podľa dovolateľom uvádzaného ustanovenia § 238 ods. 2 OSP za predpokladu, že sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, čo však dovolací súd, na základe vyššie uvedeného, vyvrátil. Iba v prípade danosti prípustnosti dovolania z tohto ustanovenia, by mohol dovolateľ odôvodniť podané dovolanie aj ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. b) /konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci/ a c) OSP /rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci/.

Ak však nemožno prípustnosť dovolania vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 2 OSP, a dovolaním je napadnuté potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania by bola možná len z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 1 písm. a) OSP, ak by bolo odvolacie konanie postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 OSP. V takomto prípade nie je možné prípustnosť dovolania v danej veci vyvodiť z ďalších dovolateľom uvádzaných dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) /konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci/ a podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP /rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci/.

Keďže dovolací súd zistil, že prípustnosť dovolania nevyplýva z ustanovenia § 238 ods. 2 OSP, nezaoberal sa ďalej ani uplatnenými dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP vylúčené.

Dovolateľ namietal vadu konania pojatú do ustanovenia § 237 písm. f) OSP /účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom/.

Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania (či už namietanej dovolateľom, alebo nenamietanej) uvedenej v zákonom ustanovení § 237 písm. a) až g) OSP dovolací súd nezistil.

Podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, dovolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237.

Podľa § 237 písm. f) OSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) OSP sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv

a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo či sa tak stalo v dôsledku postupu súdu prvého stupňa a odvolací súd neurobil v tomto smere nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

K vade konania podľa § 237 písm. f) OSP, ktorú vyhodnotil dovolateľ ako opodstatnený dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, uviedol, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom samotným rozhodnutím (bod II. ods. 1 dovolania). Dôvodil pritom právnou vetou z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/92/1996. Dovolací súd poukazuje na nenáležitost' argumentácie týmto rozhodnutím, pretože citované rozhodnutie sa týkalo skutkovo aj právne odlišnej situácie. Jednalo sa o vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov pre vopred zaujatý nesprávny právny názor súdu. Predmetné konanie však nevykazuje obdobné pochybenia, ktoré by zakladali dôvodnosť vady konania v zmysle § 237 písm. f) OSP.

Nepochopením významu vady konania podľa § 237 písm. f) OSP, a tým aj zmyslu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, je dovolateľom spochybnený právny názor oboch súdov nižších stupňov (prvostupňového i odvolacieho, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil) tvrdiac, že v rozsudku vysloveným právnym názorom došlo k vylúčeniu z realizácie procesných práv žalovaného. Dovolací súd nezistil zo súdneho spisu žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilými vyvodiť záver o vylúčení žalovaného z realizácie jeho procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Naopak, je nespochybniteľné, že v predmetnom súdnom konaní boli zo strany žalovaného navrhované dôkazy, ktoré boli súdmi náležite vykonané, a žalovaný viackrát zosumarizoval a rozsiahle zhodnotil skutkový a právny stav veci podľa svojho úsudku.

Dovolateľ namietal i neakceptovanie ním vznesenej námietky premlčania označujúcej právny názor súdov v tomto smere za „šikanovanie“. Dovolací súd zistil, že žalovaný vytýka túto vadu nenáležite. Otázkou premlčania sa zaoberal súd prvého stupňa na strane 6 odôvodnenia rozsudku č. k. 49Cb/59/2000-357 zo dňa 12. 09. 2005, ktorý bol napadnutý odvolaním a následne i dovolaním. Záver prvostupňového súdu o tom, že k premlčaniu nedošlo, nebol spochybnený odvolacím ani dovolacím súdom.

Je na mieste dať za pravdu tvrdeniu žalobcu, že žalovaný v obsiahlom dovolaní mieša argumentáciu o odňatí možnosti konať pred súdom s odôvodnením dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, čo je vzájomne inkompatibilné.

Na margo dovolateľom vytknutého pochybenia oboch súdov nižších stupňov spočívajúceho vo vyhodnotení nároku žalobcu ako dôvodného z iných dôvodov, ako súdy v predošlých rozhodnutiach, je nutné uviesť, že skutočnosť, že súd prvého stupňa rozhodol pôvodne vo veci inak, a že aj odvolací súd rozhodol jedenkrát odlišne, nie je spôsobilým dovolacím dôvodom za situácie, keď v prejednávanej veci sa počas dlhotrvajúceho súdneho konania dôkazná situácia menila, resp. vyvíjala, v dôsledku pribúdajúcich dôkazov, a tým sa zároveň vyvíjala aj právna kvalifikácia. Z toho pohľadu preto nie je ničím neobvyklým a zároveň nezákonným, že výroky štyroch rozsudkov súdu prvého stupňa vo veci samej, produkovaných v tomto konaní, ktoré boli postupne zrušované a vracané odvolacím súdom prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, boli rôzne (buď žalobu zamietali, alebo žalobe vyhovoali, raz bol rozsudok prvostupňového súdu zmenený odvolacím súdom). Prvým rozsudkom súdu prvého stupňa bol rozsudok č. k. 49Cb/59/2000-89 zo dňa 28. 09. 2000, ktorým bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 4Obo/22/2001-123 zo dňa 14. 03. 2002 bol tento rozsudok prvostupňového súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Druhýkrát rozhodol súd prvého stupňa vo veci rozsudkom č. k. 49Cb/59/2000-214 zo dňa 14. 04. 2003 tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6Obo/19/2003-291 zo dňa 15. 12. 2004, druhýkrát rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V poradí tretím rozsudkom č. k. 49Cb/59/2000-357 zo dňa 12. 09. 2005 súd prvého stupňa žalobe vyhovel. Odvolací súd svojím v poradí tretím rozhodnutím, a to rozsudkom č. k. 4Obo/347/2005-457 zo dňa 24. 04. 2007, zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu zamietol. Proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, svojím rozhodnutím č. k. 1ObdoV/66/2007-509 zo dňa 29. 09. 2008, zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd rozhodol štvrtýkrát v poradí v intenciách dovolacieho súdu, uznesením č. k. 4Obo/150/2008-537 zo dňa 29. 06. 2009, tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prvostupňový súd, na základe tohto zrušovacieho rozhodnutia odvolacieho súdu, rozhodol štvrtý raz vo veci rozsudkom č. k. 49Cb/59/2000-606 zo dňa 11. 03. 2010, tak, že žalobe vyhovel. Na odvolanie žalovaného rozhodol Najvyšší súd

Slovenskej republiky, ako súd odvolací, vo veci už v poradí piatykrát, keď rozsudkom č. k. 1Obo/107/2010-702 zo dňa 31. 05. 2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu (t. j. piate rozhodnutie odvolacieho súdu) je predmetom tohto dovolacieho konania.

Dovolateľ uvádza v bode 7 svojho dovolania (strany 11 až 12 dovolania), že v danej veci nebolo súdom prvého stupňa vyhlásené uznesenie, ktorým sa končí dokazovanie, čím sa podľa neho prvostupňový súd dopustil porušenia § 120 ods. 4 OSP a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vo vzťahu k ním citovanému nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 26/94 z 10. 05. 1994: „... *Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu.*“. Vyhodnotil tento postu súdu za vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom.

Z obsahu Zápisnice o pojednávaní pred Krajským súdom v Bratislave zo dňa 11. 03. 2010 (č. l. 584 – 585) skutočne vyplýva, že prvostupňovým súdom nebolo vyhlásené uznesenie o skončení dokazovania. Zároveň z neho vyplýva i to, že žalovaný, resp. jeho právny zástupca, neboli prítomní na pojednávaní, a súd na pojednávaní vyhlásil uznesenie, že bude pojednávať v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného v súlade s § 101 ods. 2 OSP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Z dôkazov založených v spise na č. l. 581, 582 a 583 (mailové podania zo dňa 10. 03. 2010) vyplýva, že riadne predvolaný právny zástupca žalovaného JUDr. E. V., PhD. substitučne splnomocnil dňa 25. 02. 2010 JUDr. M. T., advokáta so sídlom B., B., na jeho zastupovanie v súdnej veci na pojednávaní dňa 11. 03. 2010 (plnomocenstvo na č. l. 581). Tento substitút však doložil doklad o svojej práceneschopnosti od 10. 03. 2010 (č. l. 583) spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania vytýčeného na 11. 03. 2010 (č. l. 582), v ktorej ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti a zároveň ospravedlnil aj neúčast' JUDr. E. V., PhD. z dôvodu jeho pobytu v zahraničí od 01. 03. 2010, a vzhľadom na tieto okolnosti, ako aj požiadavku klienta, aby sa na pojednávaniach zúčastňoval aj jeho právny zástupca, žiadal súd o odročenie tohto pojednávania. Súd prvého stupňa mal za preukázané predpoklady na to, aby mohol pojednávať v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, a to, že bol na pojednávanie riadne predvolaný, na pojednávanie sa nedostavil a ani z dôležitého dôvodu nepožiadal o jeho odročenie. Žiadosť

o odročenie pojednávania nepovažoval súd za požiadanie o jeho odročenie z dôležitého dôvodu. Tým bola splnená materiálna podmienka uvedená v citovanom § 101 ods. 2 veta druhá pred bodkočiarkou OSP na prejednanie vecí v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného. Postup súdu prvého stupňa bol preto zákonný, a keďže na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, za súčasného splnenia druhej podmienky vymedzenej v § 101 ods. 2 veta druhá za bodkočiarkou OSP, t. j., že súd prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy, je rozsudok súdu prvého stupňa rozhodnutím lege artis.

Pochybenie súdu prvého stupňa namietané dovolateľom, že prvostupňovým súdom nebolo vyhlásené uznesenie o skončení dokazovania na pojednávaní dňa 11. 03. 2010 (č. l. 584 – 585), na ktorom došlo aj k vyhláseniu rozsudku, je aj z pohľadu dovolacieho súdu nesprávnym postupom súdu prvého stupňa, avšak dovolací súd musel rešpektovať zákonné ustanovenie § 242 ods. 1 OSP, podľa ktorého dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. Ak nejde o vady uvedené v § 237, neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zo všetkých uvedených skutočností je zrejmé, že nie je daná existencia vady konania podľa § 237 písm. f) OSP, ktorá by bola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, napriek primárnej neprípustnosti dovolania proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

Konštatujúc, že v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 OSP prípustné a vady uvedené v § 237 OSP neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť (§ 218 ods. 1 písm. c) OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal, podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP. Dovolací súd mu napriek tomu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania v zmysle § 151 ods. 1 OSP.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. februára 2012

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.